BARCELONA ANTIFEIXISTA

12 d'octubre, res a celebrar: combatem el feixisme

Octubre de 2008 | Revista publicada per l'Esquerra independentista del Barcelonès | http://barcelones.esquerra-independentista.org/

CONTINGUTS

1· Manifest

2· Per què antifeixistes

3· 24 assassinats feixistes els últims 18 anys als Països Catalans

4· 10 anys combatent el feixisme a Barcelona

5· Hispanitat és genocidi. 12 d'octubre, res a celebrar

7· Feixisme i homofòbia

8· L'extrema dreta s'estén a Europa

L'Esquerra Independentista del Barcelonès està formada per Alerta Solidària, Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, Assemblees de Joves de Badalona Sud, L'Avantguarda, Cassoles, el Clot, Les Corts, l'Eixample Nord, Gràcia, Horta i Guinardó, Nou Barris, Poble Nou, la Sagrera i Sant Andreu, Sants, Sarrià, L'Esberla, assemblees de Maulets de Sants-les Corts, Poble Sec, Sant Antoni, Horta, l'Eixample, Sant Andreu, Badalona, Assemblees d'Endavant de Gràcia, Sants, Poblenou, Sant Andreu i Nou Barris, Ateneu Independentista i Popular de la Vila de Gràcia La Torna, Ateneu Popular Octubre del Poblenou, Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Enguany s'ha commemorat el setantè aniversari dels bombardejos de l'aviació feixista contra la ciutat de Barcelona, on milers de barcelonins van morir sota les bombes. El proper gener, l'efemèride correspondrà a l'entrada de les tropes a la nostra ciutat i l'inici del llarg període de repressió, imposició i genocidi cultural franquista.

I és en aquest any simbòlic per la memòria antifeixista, com cada any, que el 12 d'octubre haurem de veure com els hereus directes del feixisme colpista s'expressaran públicament amb total impunitat a la nostra ciutat, fent apologia del genocidi feixista, exhibint la seva simbologia, fent proclames racistes i aprofitant-se de la permissivitat còmplice de les institucions públiques.

És inadmissible que els que s'autoanomenen catalanistes i d'esquerres signin els permisos per a que els nostàlgics del franquisme i els seus cadells celebrin el seu aquelarre espanyolista i negacionista anual als nostres carrers. No valen excuses ni posicions ambigües quan es tracta de combatre l'ascens de la ultradreta i el discurs racista. En aquest sentit, denunciem la complicitat de la Delegació del govern i de l'Ajuntament de Barcelona que permeten i autoritzen aquesta exhibició feixista.

Com també cal denunciar la impunitat amb la qual, any rere any, grups feixistes organitzats ataquen i agredeixen centenars de persones, immigrants, persones amb opcions sexuals fora de la seva concepció reaccionària, militants d'esquerres i independentistes. Accions que gairebé mai són perseguides, i que quan arriben a judici, es troben amb el tracte exquisit que la justícia espanyola dóna als botxins d'ultradreta. Així, hem vist com els responsables de crims racistes, de la mort d'en Guillem, la Sònia o d'en Roger, rebien sentències ridícules, o com els centenars d'atacs a locals independentistes i d'esquerres, especialment al País Valencià, no són ni tant sols investigats.

Però no només és la permissivitat amb violència ultra, amb l'apologia del feixisme i el racisme, el propi estat espanyol, avui dia governat pel mateix partit que governa Barcelona, té en el seu codi genètic l'herència de la llarga nit franquista. El mateix exèrcit que bombardejà Barcelona, que entrà amb els tancs per la Diagonal el 26 de gener de 1939, desfila amb tots els honors a Madrid per celebrar la festa de la Hispanitat, la festa que l'Estat Espanyol ha escollit com a dia 'nacional' i que honora la conquesta, el genocidi i la colonització dels pobles d'Amèrica, amb una desfilada militar presidida pel cap d'estat designat per Franco, el monarca Joan Carles de Borbó.

El 12 d'octubre es mostra doncs la cara d'un estat que no només no ha trencat amb la seva herència feixista en el pla simbòlic, que també conserva les mateixes forces armades, i els aparells judicials i policíacs del règim franquista, sinó que a més segueix reivindicant el "dia de la raza" i la colonització i cinc segles d'extermini.

Igualment rebutgem la creixent criminalització, persecució i repressió contra els i les treballadores immigrants, que institucions estatals i europees impulsen amb lleis cada vegada més repressives, fomentant i afavorint el creixement dels discursos racistes i xenòfobs, amb l'objectiu d'estendre la insolidaritat, de dividir i enfrontar els i les treballadores i justificar polítiques repressives i retallades de drets en nom de la inseguretat. En temps de crisi, no ens hem de deixar enganyar, hem de tenir ben clar qui són els responsables dels acomiadaments i de les dificultats, els empresaris i els governants que han implantat les polítiques econòmiques i laborals més favorables als seus interessos que ara haurem de pagar tots nosaltres.

Per tot això, el 12 d'octubre l'Esquerra Independentista del Barcelonès, com la resta dels i les antifeixistes catalanes no tenim res a celebrar, i a Barcelona posarem tots els nostres esforços per fer que la llibertat s'imposi a la barbàrie. L'experiència dels darrers anys ens demostra no podem esperar res d'aquestes institucions que any rere any han fet el joc al feixisme i l'espanyolisme genocida. Estem convençuts que només la conscienciació social i l'oposició frontal i directa al feixisme faran possible eradicar aquesta xacra social i que el feixisme no torni mai més als nostres carrers, ni al Barcelonès, ni a cap racó dels Països Catalans, ni enlloc.

Per què antifeixistes

Els independentistes lluitem contra el feixisme com a part del nostre enfrontament amb el sistema capitalista i amb l'ocupació espanyola i francesa. Alhora, el sistema al qual ens enfrontem declara un cop i un altre als quatre vents el seu antifeixisme i fins i tot qualifica sovint les nostres accions com a feixistes. Això es pot entendre si entenem la diferencia entre la realitat i l'aparença. Entre el que el feixisme és i com el feixisme es mostra.

El feixisme va aparèixer la primera meitat del segle XX com una forma de nacionalisme xovinista radical que es servia d'una estètica revolucionaria i suplantava els enemics del poble i n'inventava uns altres de ficticis, causants de la decadència de la nació entesa així, sense contradiccions internes. Tot, naturalment, sense cap tipus d'impugnació de la propietat privada. El caràcter messiànic, completament contrari a tot pragmatisme, de la seva propaganda han potenciat la idea, molt útil a l'ordre europeu de postguerra, que el triomf passatger del feixisme havia estat el producte d'algun tipus de bogeria col·lectiva. Aquesta visió permet mostrar la Segona Guerra Mundial com un enfrontament entre les forces del mal, la irracionalitat i el populisme d'una banda, i la democràcia i els drets de l'home de l'altra. És a dir, excloure qualsevol interpretació que entengui aquesta guerra com un capítol (el més cruent) de la llarga historia de la lluita de classes i els enfrontaments entre les potències imperialistes.

Des de llavors, el discurs del poder ha entès el feixisme com un fet històric passat que tindria com a màxim manifestacions actuals de tipus marginal o minoritàries com a conseqüència, sobretot, del fenomen de la immigració. I d'aquesta manera el capitalisme "de rostre humà", el que es serveix d'un sistema electoral basat en el sufragi universal, es desvincula d'una ideologia que és la seva criatura. Però els catalans hem vist de primera ma com aquest suposat fenomen d'histèria col·lectiva s'allargassava durant quaranta anys amb el suport de les anomenades "democràcies" europees. Els mateixos que podria haver-se mantingut Hitler al poder si s'hagués limitat a assassinar i empresonar comunistes i jueus, annexionar-se Àustria i ocupar els Sudets. Però el Tercer Reich, tolerat per Churchill i un grapat de demòcrates de tota la vida, lluny de ser només un instrument dissuassori / agressiu / repressiu contra la Unió Soviètica i el moviment comunista europeu, tenia interessos imperialistes propis. I aquest va ser el límit de la tolerància. Foren les contradiccions inter-imperialistes, per tant, les que van impedir que el feixisme es limités a exercir la funció que el capitalisme mundial n'esperava, la mateixa que n'espera avui. Per que el feixisme no és cap altra cosa que el mecanisme del que la burgesia es serveix per a intimidar la dissidència, forçar el consens al voltant de legislacions d'excepció que corquin o inhabilitin les garanties jurídiques i les llibertats i confondre la ideologia popular amb enemics ficticis (els jueus i els comunistes per a Hitler, als quals Franco afegia els separatistes i els maçons; els "demòcrates" dels nostres dies han reformulat l'enemic, compost ara per catalans, bascos, ocupes, radicals / violents anti-sistema, immigrants que identifica amb delinqüents…). Creure que el feixisme consisteix en la ridícula parafernàlia nacionalsocialista o en l'apoteosi de l'oligofrènia que se celebra cada 12 d'octubre a Barcelona és no comprendre la dialèctica del poder capitalista i la funció que hi juga el feixisme en la forma que sigui: la paranoia securitària, el racisme, l'exaltació patriotera, la demagògia antiterrorista, etc.

Encara que l'anomenada democràcia faci ja pudor d'opressió no es pot oblidar que molts dels seus avantatges han estat lliurats pel capital amb desgana com a producte de la intensa lluita de classes desenvolupada durant el segle XX. Quan aquests avantatges són percebuts com una limitació per a la "governabilitat", és a dir, l'acumulació de beneficis com més va més i sense interferències, apareix la ideologia de la degeneració social, de la necessitat d'ordre, de l'extirpació del càncer que nega Espanya i les seves essències, (el separatisme, els estrangers, l'Islam): aquesta ideologia és el feixisme. Els seus efectes són múltiples: des de l'assassinat i la intimidació dels dissidents, els immigrants o els "desviats" sexuals fins l'estat d'excepció jurídic que implica la Llei de Partits. El feixisme és simplement l'adopció d'estratègies d'excepció per a assegurar l'estabilitat dels pilars del sistema: Espanya (la "democràcia"), els negocis ("el lliure mercat") i el patriarcat ("la família"). Aquesta funció es reparteix a parts desiguals entre les forces de xoc de la ultradreta (aquests si reconeguts com a feixistes), el poder mediàtic, els cossos de seguretat de l'Estat, el poder judicial i els propis representants polítics. Davant el risc del desordre, la revolució o les simples conquestes socials i democràtiques pacífiques, el poder recorre al feixisme com el catòlic recorre a la prostitució: fa lleig però satisfà necessitats primàries.

L'oposició a l'acte feixista anual del 12 d'octubre no consisteix únicament al desig de marginar encara més una

manifestació i un moviment polític ja prou marginal. Tampoc no pretén que els polítics que se'n serveixen la prohibeixin en un gest de fariseisme que, d'altra banda, s'agrairia. Ni tan sols té molt a veure amb la voluntat d'evitar que tornin a sagnar ferides antigues i no tant antigues. El feixisme és un enemic actual: és el policia que ens atonyina, el racisme que margina i agredeix, l'homofòbia i el masclisme, la retallada de llibertats i la degradació dels drets socials però sobretot el feixisme és la ideologia que fomenta la tolerància popular davant d'aquests fets. Una ideologia de la oligarquia pel poble. La radicalització fonamentalista de la ideologia del propi sistema. Per defensar la pàtria creen patrioters, per defensar el patriarcat creen masclistes i homòfobs, per defensar els seus negocis creen els matons que agredeixen i intimiden la dissidència. De vegades fins i tot els contracten, però en general l'objectiu és crear per la via del convenciment una societat de carcellers i "xivatos": el poble com a força de seguretat contra el poble. Llençar la frustració i la por dels treballadors davant la pobresa i l'exclusió contra els que la combaten o simplement intenten esquivar-la per vies individuals.

Ningú millor que nosaltres per percebre el sentit del feixisme. La divisió de la classe treballadora per motius ètnics, la por als delinqüents com a únics enemics de la seguretat i el benestar dels treballadors, l'acceptació de la limitació de drets com a retrocés inevitable davant l'amenaça terrorista són murs tan alts oposats al nostre projecte com l'Exercit, la policia, l'avarícia patronal o la corrupció política i mediàtica. És per impedir projectes socials com el nostre que "antifeixistes de tota la vida" mostren aquesta sorprenent tolerància davant la violència feixista i les seves manifestacions polítiques i fomenten subtilment el racisme i les demandes populars de major seguretat, és a dir, més policia per a llençar-la també contra nosaltres.

Almenys 24 assassinats feixistes en els últims 18 anys als Països Catalans

Aquesta és la xifra de persones que han mort assassinades a mans de feixistes en els últims divuit anys al nostre país. És però una xifra incompleta perquè no existeix als Països Catalans, ni tampoc l'Estat Espanyol, a diferència d'alguns estats europeus, cap estadística oficial d'actes de racisme i agressions neonazis. I aquestes només són les que van perdre la vida, però són milers, les persones que durant aquest període han estat víctimes de la violència feixista. I és que la realitat d'aquestes agressions, és sovint amagada pels mitjans de comunicació i ocultada pels poders polítics que no dubten en obviar-les o disfressar-les de "baralles entre bandes" o "ajustaments de comptes".

Només al 2007, i segons la Plataforma Acció Popular Contra la Impunitat del País Valencià, es van produir més de 600 casos de violència feixista i intolerant. Però aquesta situació alarmant no és exclusiva del sud del país. Podem trobar agressions arreu dels Països Catalans i van des d'insults a homosexuals, fins a la col·locació d'artefactes casolans en seus polítiques d'esquerres, passant per pallisses i ganivetades a joves independentistes o immigrants. I és que s'estén la sensació que el feixisme repunta als carrers i agafa un aire cada cop més violent. Però el neonazisme no torna, mai ha marxat, simplement les circumstancies canvien i la seva activitat també. I en les circumstàncies actuals, en les que la crisi colpejarà la classe treballadora amb força, caldrà denunciar, més encara, el discurs xenòfob que rebrotarà i que, de nou, s'acarnissarà especialment amb els treballadors immigrants, que per la seva situació sovint irregular i la constant persecució policíaca, es troben més indefensos.

Relació de víctimes mortals de la violència feixista des de 1990*

• **María del Rosario Endrinal**. Sense sostre. Barcelona. 16.12.05. Cremada viva quan dormia en un caixer. Un dels agressors, conegut per les seves idees ultres, havia manifestat el seu odi i menyspreu cap a captaires, immigrants i homosexuals.

• **Sense Identificar. Immigrant marroquí.** Sagunt. 11.04.05. Mor degut a la pallissa que li clavaren quatre menors en una plaça pública.

• **Josep Maria Isanta Caselles.** Antifeixista. Berga. 29.05.05. Una ganivetada mata aquest jove de 22 anys a la Patum de Berga. Fou agredit en una baralla multitudinària iniciada per la irrupció amb actitud provocadora d'un grup de joves encapçalat per l'ultra Sergio S.P. de 33 anys i portant una samarreta de la selecció espanyola.

• **Hamid Ouhladi.** Granyanella (Lleida). 07.01.05. Varis joves de Cervera són acusats de la mort d'aquest treballador immigrant marroquí, que va ser trobat degollat i amb un fort cop al cap en un camp de conreu.

• **S.Id. Immigrant marroquí.** Castelló. 08.09.04. Un jove de 21 anys mor a conseqüència de la pallissa que li van propinar un grup de joves sense identificar prop d'una discoteca a Alcossebre.

• **Roger Albert Giner**. Antifeixista. Agost 2004. Barcelona. Aquest jove, membre del col·lectiu okupa, va ser apunyalat durant les Festes de Gràcia per un grup de skins nazis.

• **S.Id. Treballadora de l'Ajuntament.** València. 06.02.03. Va aparèixer estrangulada al seu domicili amb roba interior i els pantalons baixats, i una creu gammada dibuixada al pis.

• **S.Id. Sense sostre. Immigrant búlgar.** Alacant. 03.09.02. Quatre joves de Callosa de Segura linxen un indigent búlgar després d'apallissar-lo.

• **S.Id. Immigrant marroquí.** Salou. 01.01.02. Un feixista mata d'un tret al cap un ciutadà magrebí en un pub.

• **S.Id. Immigrant txec.** Alacant. 17.11.01. Un grup de tres neonazis va assassinar un ciutadà txec que tocava música al carrer, després d'agredir diverses persones d'origen africà.

• **S.Id. Immigrant tunisià**. València. 11.10.01. Un grup de quatre joves va assassinar un jove de 25 anys, al que li van donar diverses ganivetades i pedrades al barri de Russafa. L'agressió va tenir el seu origen al ser increpat sobre el terrorisme de Bin Laden.

• **Hamid Saada.** Barcelona. 09.09.00. Aquest ciutadà d'origen magrebí va morir d'un tret al cap davant d'un pub al carrer Aribau. L'autor del crim, membre dels Boixos Nois, va expressar que ho havia fet per a que "hi hagués un àrab menys".

• **Omar Amhandi.** Sant Andreu de la Barca. 11.07.00. Dos feixistes van atacar brutalment la víctima amb un bat de beisbol i una barra de ferro.

• **Carlos Javier Robledo.** Barcelona. 01.04.00. Quinze neonazis apallissen la víctima i li destrossen el cap a la Vila Olímpica.

• **S. Id. Immigrant equatorià.** Montgat. 14.03.00. Apareix al seu pis despullat, degollat, amb diverses ganivetades i amb una frase escrita al pit amb sang que deia "Hitler tenia raó".

• **Sense sostre.** Sant Vicenç del Raspeig (Alacant). 01.05.99. Un indigent mor calcinat en un contenidor. Tot apuntà a que fou obra de joves racistes.

• **Rafael Rincón Rodríguez.** Mataró. 17.02.96. Mor a causa de les ganivetades propinades per uns caps rapats nazis de Boixos Nois a l'entrada d'una discoteca.

• **Miguel Blanco.** Sense sostre. Barcelona. 17.11.95. Aquest jove toxicòman va ser assassinat per un nazi.

• **Eduardo García**. Barcelona. 03.10.95. Mor apunyalat per un grup de feixistes en estranyes circumstàncies.

• **Gabriel Doblado Sánchez.** Barcelona. 02.08.95. Un ancià embriagat, de 60 anys, es mort a cops a Nou Barris per una banda de set caps rapats nazis.

• **José Herrería Mingriñán.** Barcelona. 23.10.93. Mor assassinat a mans de caps rapats aquest vigilant de discoteca.

• **S. Id. Sense sostre.** València. 27.05.93. Mor cremat viu un indigent de 64 anys en ser ruixat amb gasolina per tres nazis que després li llançaren un cigarret encès.

• **Guillem Agulló i Salvador**. Jove independentista. Castelló. 11.04.93. Mor assassinat per un grup de feixistes a la vila de Montanejos. Anys més tard un dels seus assassins es presenta a les eleccions locals de Xiva a la llista d'un partit nazi d'extrema dreta.

• **Sònia.** Barcelona. 05.10.91. Set nazis, assassinen aquesta transsexual i també apallissen brutalment a quatre indigents desfigurant-los la cara mentre dormien al Parc de la Ciutadella.

Extret de l'Informe Raxen Especial 2008.

Deu anys combatent el feixisme a Barcelona

1998

La Plataforma Antifeixista de Barcelona convoca per primera vegada una mobilització que té com a objectiu fer fora els feixistes de la plaça dels Països Catalans, on fa anys que hi celebren actes en motiu del "Dia de la Hispanidad". La policia atura la manifestació i carrega contra els antifeixistes. El resultat dels enfrontaments són 7 persones detingudes.

1999

Per segon any consecutiu, els manifestants antifeixistes decideixen dirigir-se a la plaça on els feixistes celebren els seus actes. Més de 3.000 manifestants acudeixen a la convocatòria de la Plataforma Antifeixista. La policia carrega brutalment i els manifestants responen. Fins a 26 persones són detingudes, 14 de les quals hauran de passar alguns dies a la presó. Els mitjans de comunicació criminalitzen la resposta antifeixista, però els manifestants aconsegueixen en part el seu objectiu: a partir de l´any següent els feixistes ja no es podran concentrar el 12 d´octubre a Sants, sinó que ho hauran de fer en un racó de la muntanya de Montjuïc.

2000

Milers de persones participen a la manifestació que convoca la Plataforma Antifeixista. Abans, la Plata forma Cívica per un 12 d´Octubre en Llibertat ha organitzat diverses activitats. La mobilització surt de la plaça Joan Peiró, a Sants, i acaba a la plaça Catalunya. Mentrestant, a Montjuïc la Falange Española organitza el seu acte.

2001

Els antifeixistes no estan contents que s´hagi arraconat els feixistes a Montjuïc i exigeixen que no els donin cap permís per fer actes públics. Centenars de persones acudeixen a la cita al Parc de l´Escorxador, que es vol dirigir a Montjuïc per evitar la concentració feixista. La policia carrega i hi ha una trentena de detinguts quan els manifestants s´apropen a la muntanya.

2002

Un bloqueig policial torna a rebentar la mobilització antifeixista. En aquesta ocasió, els manifestants es conocentren a la plaça Urquinaona i comencen a avançar cap a ronda Sant Pere, però la policia els ho impedeix i acabarà detenint 37 persones

2003

Actes al llarg de tot el dissabte 11 i una manifestació el dia 12 marquen la jornada antifeixistes el 2003, que acaba sense detinguts.

2004

També el caràcter festiu és el que marca aquest 12 d´octubre: manifestació, seguida d´una paella i diverses activitats al centre de la ciutat.

2005

La manifestació es desplaça al barri de Gràcia amb l´objectiu de mostrar la permisivitat amb el feixisme de les autoritats. El lema: "Tanquem la llibreria Europa", de caràcter nazi. Un miler persones se sumen a la convocatòria. Els manifestants troben un cordó policial que protegeix els carrers dels voltants de la llibreria, i es produeixen algunes càrregues i corregudes.

2006

Amb el lema "Res a celebrar, molt pel que lluitar", centenars de manifestants recorren el centre de la ciutat acudint a la convocatòria de la Plataforma 12 d´Octubre. Els Mossos d´Esquadra fan un gran desplegament i mantenen una fèrria vigilància dels manifestants.

2007

L´esquerra independentista es desplaça a Lleida coincidint amb el 12-O. Dins de la campanya "300 anys d´ocupació, 300 anys de resistència", dues mil persones es manifesten per la ciutat. La ciutat s´escull perquè és l´aniversari de la caiguda del Roser a mans de les tropes felipistes. A Barcelona no es convoca cap mobilització antifeixista.

2008

Convocatòria unitària contra la concentració dels feixistes a Montjuïc. L'esquerra independentista engega, a més, una campanya pròpia antifeixista.

12 d'octubre, res a celebrar

HISPANITAT ÉS GENOCIDI ■ Cinc segles de prohibició dels pobles i cultures originàries d'Amèrica

Eduardo Galeano

Al cap de cinc segles de negoci de tota la cristiandat, ha estat aniquilada una tercera part de les selves americanes, és erma molta terra que va ser fèrtil i més de la meitat de la població menja només de tant en tant.

Cinc segles de prohibició de l'arc de Sant Martí al cel americà

El Descobriment: el 12 d'octubre de 1492, Amèrica va descobrir el capitalisme. Cristòfol Colom, finançat pels reis d'Espanya i els banquers de Gènova, va portar la novetat a les illes del mar Carib. En el seu diari del Descobriment, l'almirall va escriure 139 vegades la paraula or i 51 vegades la paraula Déu o El nostre Senyor. Ell no podia cansar-se de veure tanta bellesa en aquelles platges, i el 27 de novembre va profetitzar: Tindrà tota la cristiandat negoci en elles. I en això no es va equivocar. Colom va creure que Haití era el Japó i que Cuba era la Xina, i va creure que els habitants de la Xina i el Japó eren indis de la Índia; però en això no es va equivocar.

Al cap de cinc segles de negoci de tota la cristiandat, ha estat aniquilada una tercera part de les selves americanes, està morta molta terra que va ser fèrtil i més de la meitat de la població menja saltejat. Els indis, víctimes del més gran espoli de la història universal, segueixen sofrint la usurpació de les últimes restes de les seves terres, i segueixen condemnats a la negació de la seva identitat diferenciada. Se'ls segueix prohibint viure a la seva manera, se'ls segueix negant el dret a existir. Al principi, el saqueig i l'altrecidi van ser executats en nom del Déu dels cels. Ara es compleixen en nom del déu del Progrés.

No obstant això, en aquesta identitat prohibida i menyspreada hi ha encara algunes claus d'una altra Amèrica possible. Amèrica, cega de racisme, no les veu.

El 12 d'octubre de 1492, Cristòfol Colom va escriure en el seu diari que ell volia endur-se alguns indis a Espanya perquè aprenguessin a parlar ("que deprendan fablar"). Cinc segles després, el 12 d'octubre de 1989, en una cort de justícia dels Estats Units, un indi mixteco va ser considerat retardat mental ("mentally retarded") perquè no parlava correctament la llengua castellana. Ladislao Pastrana, mexicà d'Oaxaca, bracer il·legal en els camps de Califòrnia, havia de ser tancat per a tota la vida en un asil públic. Pastrana no s'entenia amb

la intèrpret espanyola i el psicòleg va diagnosticar un clar dèficit intel·lectual. Finalment, els antropòlegs van aclarir la situació: Pastrana s'expressava perfectament en la seva llengua, la llengua mixteca, que parlen els indis hereus d'una alta cultura que té més de dos mil anys d'antiguitat.

A Paraguai es parla guaraní. Un cas únic en la història universal: la llengua dels indis, llengua dels vençuts, és l'idioma nacional unànime. I no obstant això, la majoria dels paraguaians opina, segons les enquestes, que qui no entén l'espanyol és com un animal.

De cada dos peruans, un és indi, i la Constitució de Perú diu que el quètxua és un idioma tan oficial com l'espanyol. La Constitució ho diu, però la realitat no ho escolta. El Perú tracta als indis com Àfrica del Sud tracta als negres. L'espanyol és l'únic idioma que s'ensenya a les escoles i l'únic que entenen els jutges i els policies i els funcionaris. (L'espanyol no és l'únic idioma de la televisió, perquè la televisió també parla anglès.) Fa cinc anys, els funcionaris del Registre Civil de les Persones, a la ciutat de Buenos Aires, es van negar a inscriure el naixement d'un nen. Els pares, indígenes de la província de Jujuy, volien que el seu fill es digués Qori Wamancha, un nom de la seva llengua. El Registre argentí no ho va acceptar per ser nom estranger. (...)

Matar a l'indi i salvar a l'home, aconsellava el piadós coronel nord-americà Henry Pratt. I molts anys després, el novel·lista peruà Mario Vargas Llosa explica que no hi ha més remei que modernitzar als indis, encara que calgui sacrificar les seves cultures, per salvar-los de la fam i la misèria.

La salvació condemna als indis a treballar de sol a sol en mines i plantacions, a canvi de jornals que no arriben per comprar una llauna de menjar per a gossos. Salvar als indis també consisteix en trencar els seus refugis comunitaris i llançar-los a les canteres de mà d'obra barata en la violenta intempèrie de les ciutats, on canvien de llengua i de nom i de vestit i acaben sent captaires i borratxos i putes de bordell. O salvar als indis consisteix en posar-los uniforme i manar-los, fusell en mà, a matar a altres indis o a morir defensant el sistema que els nega. Al cap i a la fi, els indis són bona carn de canó: dels 25 mil indis nord-americans enviats a la segona guerra mundial, van morir 10 mil.

El 16 de desembre de 1492, Colom ho havia anunciat en el seu diari: los indios sirven para mandarles y hacerles trabajar, sembrar y hacer todo lo que fuere menester y que hagan villas y se enseñen a andar vestidos y a nuestras costumbres. Segrest dels braços, robatori de l'ànima: per a nomenar aquesta operació, en tota Amèrica s'usa, des dels temps colonials, el verb reduir. L'indi salvat és l'indi reduït. Es redueix fins a desaparèixer: buidat de si mateix, és un no-indi, no és ningú.

El xaman dels indis xamacocos, de Paraguai, canta a les estrelles, a les aranyes i a la boja Totila, que passeja pels boscos i plora. I canta el que li diu l'arner: - No pateixis fam, no pateixis sed. Puja't a les meves ales i menjarem peixos del riu i beurem el vent.

I canta el que li diu la boira: -Vinc a tallar la gelada, perquè el teu poble no pateixi fred.

I canta el que li diuen els cavalls del cel: -Ensella'ns i anem a la recerca de la pluja.

Però els missioners d'una secta evangèlica han obligat al xaman a deixar les seves plomes i les seves sonates i els seus càntics per ser coses del Diable; i ell ja no pot guarir les mossegades de serps, ni portar la pluja en temps de sequera, ni volar sobre la terra per cantar el que veu. En una entrevista amb Ticio Escobar, el xaman diu: Deixo de cantar i m'emmalalteixo. Els meus somnis no saben on anar i em turmenten. Estic vell, estic malalt. Al final, de què em serveix renegar d'allò què és meu?

El xaman ho diu en 1986. En 1614, l'arquebisbe de Lima havia manat cremar totes les "quenas" i altres instruments de música dels indis, i havia prohibit totes les seves danses i cants i cerimònies perquè el dimoni no pogués continuar exercint els seus enganys. I en 1625, el oïdor de la Real Audiència de Guatemala havia prohibit les danses, cants i cerimònies dels indis, sota pena de cent flagells, perquè "en ellas tiene pactos con el demonio". (...)

La Civilització segueix fent el possible per treure'ls de l'error.

Civilització? La història canvia segons la veu que l'explica. A Amèrica, a Europa o a qualsevol altra part. El que per als romans va ser la invasió dels bàrbars, per als alemanys va ser l'emigració al sud.

No és la veu dels indis la que ha narrat, fins a ara, la història d'Amèrica. En les vespres de la conquesta espanyola, un profeta maia, que va ser boca dels déus, havia anunciat: A l'acabar la cobdícia, es deslligarà la cara, es deslligaran les mans, es deslligaran els peus del món. I quan es deslligui la boca, què dirà? Què dirà l'altra veu, la mai escoltada? Des del punt de vista dels vencedors, que fins a ara ha estat el punt de vista únic, els costums dels indis han confirmat sempre la seva possessió demoníaca o la seva inferioritat biològica. Així va ser des dels primers temps de la vida colonial:

Se suïciden els indis de les illes del mar Carib, per negar-se al treball esclau? Perquè són ganduls.

Caminen nus, com si tot el cos fos cara? Perquè els salvatges no tenen vergonya.

Ignoren el dret de propietat, i comparteixen tot, i no tenen afany de riquesa? Perquè són més parents del mico que de l'home.

Es banyen amb sospitosa freqüència? Perquè se semblen als heretges de la secta de Mahoma, que bé cremen en els focs de la Inquisició.

Mai colpegen als nens, i els deixen caminar lliures? Perquè són incapaços de càstig ni doctrina.

Creuen en els somnis, i obeeixen a les seves veus? Per influència de Satanàs o per pura estupidesa.

Mengen quan tenen fam, i no quan és hora per a menjar? Perquè són incapaços de dominar els seus instints.

Estimen quan senten desig? Perquè el dimoni els indueix a repetir el pecat original.

És lliure l'homosexualitat? La virginitat no té cap importància? Perquè viuen en l'avantsala de l'infern.

En 1523, el cacic Nicaragua va preguntar als conquistadors: -I al rei de vostès, qui l'ha triat?

El cacic havia estat triat pels ancians de les comunitats. Havia estat el rei de Castella triat pels ancians de les seves comunitats? L'Amèrica precolombina era vasta i diversa, i contenia maneres de democràcia que Europa no va saber veure, i que el món ignora encara. Reduir la realitat indígena americana al despotisme dels emperadors inques, o a les pràctiques sanguinàries de la dinastia asteca, equival a reduir la realitat de l'Europa renaixentista a la tirania dels seus monarques o a les sinistres cerimònies de la Inquisició.

En la tradició guaraní, per exemple, els cacics es trien en assemblees d'homes i dones -i les assemblees els destitueixen si no compleixen el mandat col·lectiu. En la tradició iroquesa, homes i dones governen en peus d'igualtat. Els caps són homes; però són les dones qui els posen i deposen i elles tenen poder de decisió, des del Consell de Matrones, sobre molts assumptes fonamentals de la confederació sencera. Allà per l'any 1600, quan els homes iroquesos es van llançar a guerrejar pel seu compte, les dones van fer vaga d'amors. I al poc temps els homes, obligats a dormir sols, es van sotmetre al govern compartit. (...)

Les tècniques arcaiques, en mans de les comunitats, havien fet fèrtils els deserts a la serralada dels Andes. Les tecnologies modernes, en mans del latifundi privat d'exportació, estan convertint en deserts les terres fèrtils als Andes i a tot arreu.

Resultaria absurd retrocedir cinc segles en les tècniques de producció; però no menys absurd és ignorar les catàstrofes d'un sistema que esprem als home i arrasa els boscos i viola la terra i enverina els rius per a arrencar el major guany en el menor termini. No és absurd sacrificar a la naturalesa i a la gent en els altars del mercat internacional? En aquest absurd vivim; i ho acceptem com si anés el nostre únic destí possible.

Les anomenades cultures primitives resulten encara perilloses perquè no han perdut el sentit comú. Sentit comú és també, per extensió natural, sentit comunitari. Si pertany a tots l'aire, per què ha de tenir amo la terra? Si des de la terra venim, i cap a la terra anem, no ens mata qualsevol crim que contra la terra es comet? La terra és bressol i sepultura, mare i companya. Se li ofereix el primer glop i el primer mos; se li dóna descans,se la protegeix de l'erosió. El sistema menysprea el que ignora, perquè ignora el que tem conèixer. El racisme és també una màscara de la por.

Què sabem de les cultures indígenes? El que ens han contat les pel·lícules del Far West. I de les cultures africanes, què sabem? El que ens ha contat el professor Tarzan, que mai va ser-hi.

Diu un poeta de l'interior de Bahia: Primer em van robar de l'Àfrica. Després van robar l'Àfrica de mi.

La memòria d'Amèrica ha estat mutilada pel racisme. Seguim actuant com si fóssim fills d'Europa, i de ningú més. (...)

Civilitzar és corregir.

El fatalisme biològic, estigma de les races inferiors congènitament condemnades a la indolència i a la violència i a la misèria, no només ens impedeix veure les causes reals de la nostra desventura històrica. A més, el racisme ens impedeix conèixer, o reconèixer, certs valors fonamentals que les cultures menyspreades han pogut miraculosament perpetuar i que en elles encarnen encara; a pesar dels segles de persecució, humiliació i degradació. Aquests valors fonamentals no són objectes de museu. Són factors d'història, imprescindibles per a la nostra imprescindible invenció d'una Amèrica sense opressors ni oprimits. Aquests valors acusen al sistema que els nega.

Fa algun temps, el sacerdot espanyol Ignacio Ellacuría em va dir que li resultava absurd això del Descobriment d'Amèrica. L'opressor és incapaç de descobrir, va dir: -És l'oprimit el que descobreix a l'opressor.

Ell creia que l'opressor ni tan sols pot descobrir-se a si mateix. La veritable realitat de l'opressor només es pot veure des de l'oprimit.

Ignacio Ellacuría va ser crivellat a trets, per creure en aquesta imperdonable capacitat de revelació i per compartir els riscos de la fe en el seu poder de profecia.

El van assassinar els militars d'El Salvador, o el va assassinar un sistema que no pot tolerar la mirada que el delata?

Feixisme i homofòbia

Als Països Catalans l'any passat, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya va registrar fins a 306 denúncies per agressions

Endinsant-nos al feixisme com ideologia observem que una característica de les seves teories és la intolerància davant el que ells consideren diferent. La supremacia de la pretesa "raça blanca" davant altres grups ètnics és la seva faceta més coneguda degut a les constants agressions que rep el col·lectiu immigrant als Països Catalans. Tot i això, aquesta no és l'única mostra de l'odi feixista cap a tot el que entenen que surt del seus paràmetres i models de conducta social. En aquest sentit, els feixistes entenen que només hi ha una opció sexual possible entre homes i dones i que, per tant, qualsevol altre tipus de sexualitat es producte de la perversió o, en els pitjors dels casos, una malaltia que cal eradicar de la societat.

Precedents històrics

Les dictadures feixistes de mitjans del segle XX van emparar la repressió cap als col·lectius homosexuals com cap altre administració ho havia fet des de l'època medieval. El cas més flagrant va ser l'Alemanya del Tercer Reich, que tot i que no considerava als homosexuals com els seus principals enemics, si que va emplenar els camps de concentració d'homes que considerava literalment com a "homes dèbils incapaços de lluitar pel país". Va ser al 1935 quan la Gestapo va començar les accions contra aquest col·lectiu i es va crear una llei que culpava als homosexuals d'activistes indecents i criminals. Aquestes judicis acabaven, majoritàriament, amb l'inculpat a un dels diversos camps de concentració repartits pel Reich. Per tal de diferenciar als presos sexuals dels diferents tipus de condemnats, els soldats alemanys varen obligar als reclutats a portar un braçalet amb el triangle rosa, senyal d'indentitat que ha agafat aquest col·lectiu en memòria de totes les víctimes homosexuals del nazisme. Es calcula que uns 7000 gais van morir en aquests camps.

Durant el període franquista a l'Estat espanyol, el govern feixista va comptar amb la inestimable complicitat de l'església catòlica. El 1954 es va aprovar la funestament recordada "*Ley de Vagos y Maleantes*" que anava dirigida, literalment, a "*homosexuales, enfermos mentales, proxenetas, lisiados...*". Restar internats a institucions especials com presons eren algunes de les mesures que aplicaven, i en el cas dels homosexuals, aquests havien de restar separats de qualsevol altra persona. Aquesta llei va estar vigent fins l'any 1970, quan va ser substituïda per la "*Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social*". Aquesta mesura procurava donar una imatge menys repressiva a la teoria tot i que no a la pràctica. L'enfocament d'aquesta nova llei era el tractar i "curar" l'homosexualitat. Un cop mort el general Franco es van comptar més de 5000 persones detingudes durant el règim per la seva condició sexual.

Dades esfereïdores

Les dades sobre homosexuals assassinats són més que preocupants arreu del món, especialment en zones com l'Amèrica Llatina, tot i que l'arribada de la suposada democràcia imposada per l'imperialisme prometia un sistema d'igualtat i tolerància. En aquests casos no són les administracions les culpables directes d'aquestes morts, sinó que són les còmplices d'una violència feixista i intolerant que va matar 122 gais al Brasil i 68 a Colòmbia durant l'any 2007, per posar dos exemples.

A l'Estat espanyol i a ple segle XXI, els grupuscles feixistes tenen a lesbianes, transsexuals o homosexuals com alguns dels col·lectius en el seu punt de mira. Per una banda hi ha les organitzacions polítiques hereves del franquisme, com Democracia Nacional o España 2000, i sobretot, sectors de la jerarquia catòlica de caire ultraconservador, amb important suport de la premsa espanyola reaccionària, que no dubten a manifestar públicament la seva oposició a mesures com els matrimonis entre gais o lesbianes.

Tot i això, el problema principal es troba als carrers; les agressions sexuals perpetuades per grups feixistes als Països Catalans són constants. Només l'any passat, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya va registrar fins a 306 denúncies per agressions a gais, transsexuals i lesbianes, una dada que va augmentar un 7% en comparació amb l'any anterior.

El problema s'accentua quan aquestes agressions es fan amb total impunitat. Trobem centenars d'exemples de com actuen els grups feixistes i la resposta dels anomenats cossos de seguretat, un d'ells el del jove de Poble Nou que l'abril de l'any passat va ser brutalment apallissat per un grup d'Skins neonazis al metro de Barcelona a crit de "*te vamos a matar, maricón de mierda*". En aquest cas, els Mossos d'Esquadra van poder identificar als agressors, que van quedar lliures i sense cap tipus de reprimenda. Per desgràcia aquest és el pa de cada dia i els mitjans de comunicació obvien aquesta realitat fins que no hi ha una persona morta. En aquest sentit, tots recordem el brutal assassinat de Sonia, transsexual assassinada a la ciutat de Barcelona l'any 1991 per membres d'un grup nazi anomenat *Vanguardia Nacional Revolucionaria.*

L'extrema dreta s'estén a Europa

La Unió Europea criminalitza i penalitza els treballadors immigrants mentre l'extrema dreta estén el seu discurs racista

Manifestació islamòfoba de l'ultradreta europea a Colònia

El feixisme és un moviment sense identitat pròpia, aprofita situacions conjunturals per a exaltar les postures contràries a la cohesió social. És així com en l'Alemanya dels anys 30 van identificar a totes les persones de religió jueva amb la burgesia, canalitzant la seva por i odi a la diferència a través de la lluita de classes, donant lloc al nacional-socialisme. A l'estat Italià varen aprofitar la força del sindicat de treballadors, creant en nacional-sindicalisme; i a l'estat Espanyol varen treure profit de la lluita anticlerical duta a terme pels i les lluitadores revolucionàries generant el nacional-catolicisme.

En tots els casos, pretenen incidir en una situació conflictiva per a traure uns resultats. La seva intenció no és més que utilitzar al poble per a accedir al poder. És per això que el feixisme és un moviment que es forma sempre mitjançant una identificació negativa. És a dir; si el meu enemic és això, jo seré tot lo contrari, creant una identitat que no va més enllà de la negació de l'altre.

Per tot això, i havent-hi una situació de crisi, potencialment conflictiva pel que fa les migracions en l'Europa Occidental, el feixisme utilitzarà com a eina bàsica el discurs anti-immigració.

Els partits reformistes, socialdemòcrates i liberals no volen donar una resposta a les situacions de migracions; que ells han creat deixant que el sistema capitalista i la globalització avancessin sense aturador. La seva passivitat davant la situació té dues explicacions, la primera consisteix en que ells son còmplices de la situació actual, un mon en el que el tràfic de persones és tnaia econòmica d'Europa, i la segona és que, a hores d'ara, l'únic que els pot permetre salvar la poltrona és que el racisme pugi, donant-los legitimitat per aprovar les directives com la de retorn de les persones migrades. En cap moment s'ataca que el problema real, la globalització i el capitalisme, que força a la gent a marxar de casa seva i a anar cap a un mon on el treball cada cop és més precari. Les institucions no planten cara al feixisme dons és l'única font de legitimitat per a aprovar les vergonyoses lleis contra éssers humans que estan aplicant.

Però el feixisme no només es desenvolupa a indrets on hi ha una situació d'entrada de persones. A indrets com els països de l'Europa de l'est, els Balcans, Anatòlia... les causes d'aquest feixisme es basen més aviat en una crisi de legitimitat dels Partits Comunistes tradicionals, a conseqüència de la caiguda del món soviètic. La crisi de legitimitat de l'esquerra reformista ha desencadenat una forta pujança de les falses tesis alliberadores d'arrel religiosa o de tipus etnicista.

Una segona conseqüència ha estat la tendència a la dreta del baròmetre polític dels estats, que ha dut a anomenar les postures d'esquerres com a extrema esquerra, al reformisme com a esquerra, a la dreta com a centre, i a l'extrema dreta simplement com a dreta.

Pel que fa l'Europa de l'est, caldria parar especial atenció a la situació de Polònia, on aquesta dreta va pujar al poder. Una dreta que creava llistes negres amb antics militants comunistes, que il·legalitzava opcions sexuals... L'integrisme catòlic, però, és sols una faceta del moviment. És així com diversos militants d'Antifascistická Akce a Polònia han estat assassinats, amenaçats, perseguits... pels anomenats "Anti-antifas", davant de la total permissivitat del govern polonès.

Situacions semblants es donen a Rússia amb els anomenats Nacional-bolxevics, que pretenen suplir l'espai polític dels comunistes.

A l'estat turc, els Bozkurtlar (Llops grisos) (les joventuts del MHP, el tercer partit més votat de l'estat, amb representació parlamentària) utilitzen l'assimilació de pàtria turca i islam, es declaren laics però justifíquen l'anti-occidentalisme i els diferents genocidis que ha comès i comet aquell estat. L'estratègia d'aquesta gent consisteix en agafar a nens i nenes en edat escolar i integrar-los en bandes urbanes, per a tenir unes forces de xoc contra qualsevol iniciativa alliberadora.

Pel que fa l'europa occidental, receptora d'immigrants, el feixisme s'articula de maneres diferents. El que comparteixen el Front Nacional de Le Pen, el Vlaams Belang Flamenc, el VVD Holandès, o la Lega Nord Italiana és que basen el seu discurs nacionalista en la no pertinença dels estats esmentats de la població immigrada, accentuant tots els factors que no son compartits, com la religió, la cultura o el fenotip.

A diferència de l'Europa de l'est, el feixisme a aquestes zones té un discurs interclassista, basat en critèris ètnics. No importa la classe social, els fills de la pàtria ens hem de mantenir units.

Exemple n'és el documental de Geert Wilders contra el món àrab que assimilava a totes les persones d'aquelles zones com a musulmana, i a tots els musulmans com a terroristes. El foment de l'odi entre pobles és el principal motor del feixisme occidental.

Un altre punt de conflicte és l'estat Alemany. Fa pocs dies, el tercer cap de setmana de Setembre, grups feixistes Alemanys i el partit liberal austríac, entre d'altres, pretenien organitzar un congrés Contra la islamització d'Europa. Els nostres camarades de la zona van poder frenar aquest congrés. L'estratègia dels feixistes a aquest estat és molt complexa i es basa en molts fronts. Els feixistes alemanys també es serveixen del discurs anti-imigrants per a augmentar el racisme sociològic.

Per l'altra, diverses organitzacions clandestines, de les quals la més coneguda és la Nationalszcialisistiche Aktion, ataquen diàriament als activistes d'esquerres alemanys, parant especial atenció als moviments dels seus enemics més directes, l'Antifaschistiche Aktion, dels quals en copien tota estètica i model agitatiu, creant una confusió social i buscant, per una banda criminalitzar l'antifeixisme, i per l'altre, atraure a jovenalla "rebel" sense massa formació política per a manipular-la.